

De huiskamer als peepshow

In 'Living' van Tristero wemelt het van de opmerkelijke acteurs. Glansrollen zijn weggelegd voor een potplant, een platenspeler en schemerlampen.

THEATER

VAN ONZE MEDEWERKSTER

DANIELLE DE REGT

BRUSSEL |

De beste coup de théâtre krijg je bij het binnenkomen al cadeau. Je voelt dat er iets niet in de haak is met de flat waar je te gast bent. Maar wat?

Pas als je uit het raam kijkt, begint het te dagen. De avond weigert hier in te vallen. Hoewel het voormalige jaren '70-decor van *Abigail's party*, een voorstelling uit 2004, er nog altijd echter dan echt uitziet, heeft het zich tersluiks ontpopt tot een Lynchiaanse schemerzone. De witlederen zetels, de marmeren salontafel en

het wandmeubel van koffiekleurig houtfineer, je kunt ze niet helemaal plaatsen. Ze zijn niet meer retro, maar gewoon raar. Ze lijken te ademen.

De mensen die binnen- en buitenlopen zijn als kiezeltjes die rimpeelingen maken. Telkens als een deur slaat, doet een nieuwe episode haar intrede.

Die episodes zijn op het eerste gezicht behoorlijk onspectaculair. Peter Vandenbempt warmt een ovenschotel op, eet en schrijft een brief. Lorenza Goos slaapt, staat op en maakt thee. De personages verschillen eerst niet zoveel van de meubels. Het maakt niet uit wie ze zijn, waar ze vandaan ko-

men, wat ze doen. Je raakt vooral in de ban van hoe ze iets doen.

Met *Living*, zijn eerste woordenloze voorstelling, verdikt Tristero zijn plotlijnen door het onmerkbaar merkbaar te maken. Drama's en kwinkslagen kunnen zowel uit een telefoonsnoer als uit een potplant komen.

Het gezelschap brengt die complexe missie tot een geslaagd einde. Bewegingstheater neigt doorgaans snel naar een ritualisering van het gebaar of naar verhalende mime. Tristero nestelt zich trefzeker op het snijpunt van beide uitersten. Hetzelfde geldt voor de fragiele balans tussen tranentrekkerige tragedie en slapstick.

Kristien De Proost is daarbij een niet te onderschatten factor. Zij is de listige schim die als een stoorzender door de tableaux waart. Ook de score van Peter Connelly

is het spreekwoordelijke duveltje uit het doosje. Katleen Geens' knullige zelfmoordpoging krijgt onder de zalvende begeleiding van Julio Iglesias een waas van verschoten frivoliteit.

'My body is a cage', zingt Arcade Fire. Het liedje is de meest rake verklanking van de kleinmenselijke mistroostigheid die Tristero in *Living* openkrabt. Binnenkijken bij de burens verliest definitief zijn status van schuldig plezier-tje. De stillezens van de mensen op scène voeren je zachtmoedig mee naar een escapisme dat wiegt en striemt tegelijk.

Tristero speelt 'Living'. Gezien op 15/11, Brussel. Nog tot 22/11 in Kaaitheater. Info 02-201.59.59.

ONLINE

www.tristero.be